

Az Isten két féle tökéletességet teremtett:

A Rózsát és a Nőt...

Szeretettel köszönti dolgozóit és partnereit, szülőit, az intézmény aprócska és nagyobacska hölgyeit, a *Gyakorlóintézmény* Nőnap alkalmából.

Bíró Gyula igazgató

Nem kamasz-szerelem kis hevületében beszélek.

Az élet közepén, megkoszorúzva női karoktól vallok,

nők, rokonaim.

Most már elmondhatom, hogy oly közel voltatok hozzám, mint senki más és szeretlek is benneteket.

Zavarosak, mint én, termékenyek, mint én, zavaros források, melyekből aranyat mostam, igazi aranyat.

Természet tündérei, szeszélyesek és kiszámíthatatlanok, de igazabbak

a meddő gondolatnál,

a büszke hazugnál,

a csontos, ijesztő, gyilkos férfinál.

Hová is futhatnék én,

kócos fejemmel,

költészetemmel,

rettenetesen-cikázó tétovasággal, ha nem lennétek ti,

megértők, megbocsátók,

elvtelen szentek,

jámbor pogányok,

bizonytalan jók,

valóság hú sáfárjai.

Ha varrtok, vagy vaját mértek,

kirakatot szemléltek komolykodó szakértelemmel

s hócipőben topogtok, kecsesen, de

balogul is, mint az albatroszok,

főlkacagott az örömtől, hogy vagytok

s én is vagyok, mellettetek.

Hozzátok kötözött engem a végzet,

örökkévalóan,

köldökszínórral, azután a vágyak

eleven kötelével,

hogy mélyetekben keressem az utat az

élet felé

s öletekbe ejtsem le terhes koponyámat.

Nem egy, hanem mindegyik.

Mindegyik leányom, mindegyik

feleségem,

mindegyik barátnőm, rejtélyes kedvesem.

Mindegyik anyám.

Kosztolányi Dezső: Nők

